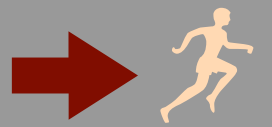

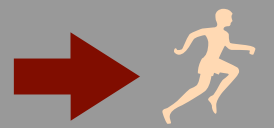
Lad din
formiddag
indtage
mig

Det er så enkelt
tiden driver afsted
og solen belyser byen
som vi går rundt i.

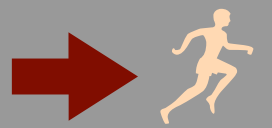
Man kan komme meget længere
når der ingen vej er tilbage.

Det er ikke ulovligt
at blive grebet
af mirakuløs glæde.

Det er ikke usundt
at blive høj
af himlen.

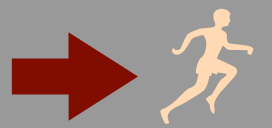

Eller vi sidder

i hver vores lejlighed

og sender tanker

over husene.

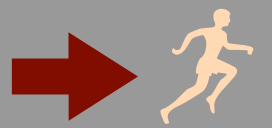

Undertiden

møder de en snesky

frostkrystallerne

møder et splintret tankespind.

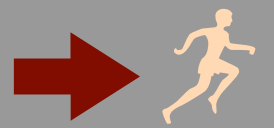

Et ikke udtalt håb

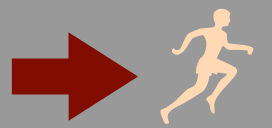
om kærlighed

fryser fast

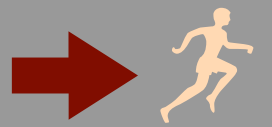
i verdens ene mundvig.

Jeg hopper rundt
og gør kuskeslag
der skal gøre mig fri.

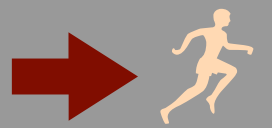
I denne fornemmelse af at tiden går
har jeg bygget mig et sted at starte fra.
Her starter jeg hvert eneste sekund.

I fjordbredens endeløst utællelige små
sten er der en tyngde af hjertet
når jeg helt fyldt op af vores sidste møde
med minderne i hele kroppen
opdager tårerne der løber ned ad kinderne

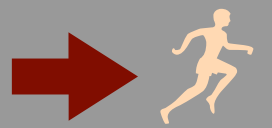

i min sorg og glæde over dig
du der aldeles uforudsigeligt
blev kærligheden i al den evighed jeg kan
remse op og huske og ikke huske og aldrig
forstå. Du der er gået fra mig
og aldrig har forladt mig.

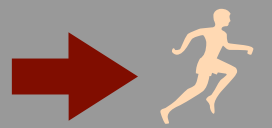

I din latter er en smertelig misbrugt
gråd så dyb som en kniv i hjertet
som jeg må lade sidde for ikke at
slå dig ihjel.

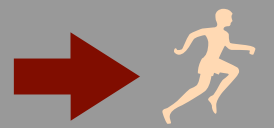

Så når du flaksende sky
ser mig ind i øjnene
ser jeg dine to melankolske
tuneller langt ind i fortiden
glinse perlemors-sort

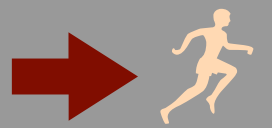
blive fyldt med tårer

og åbne sig og lukke sig.

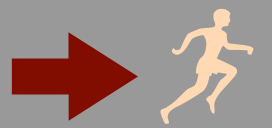

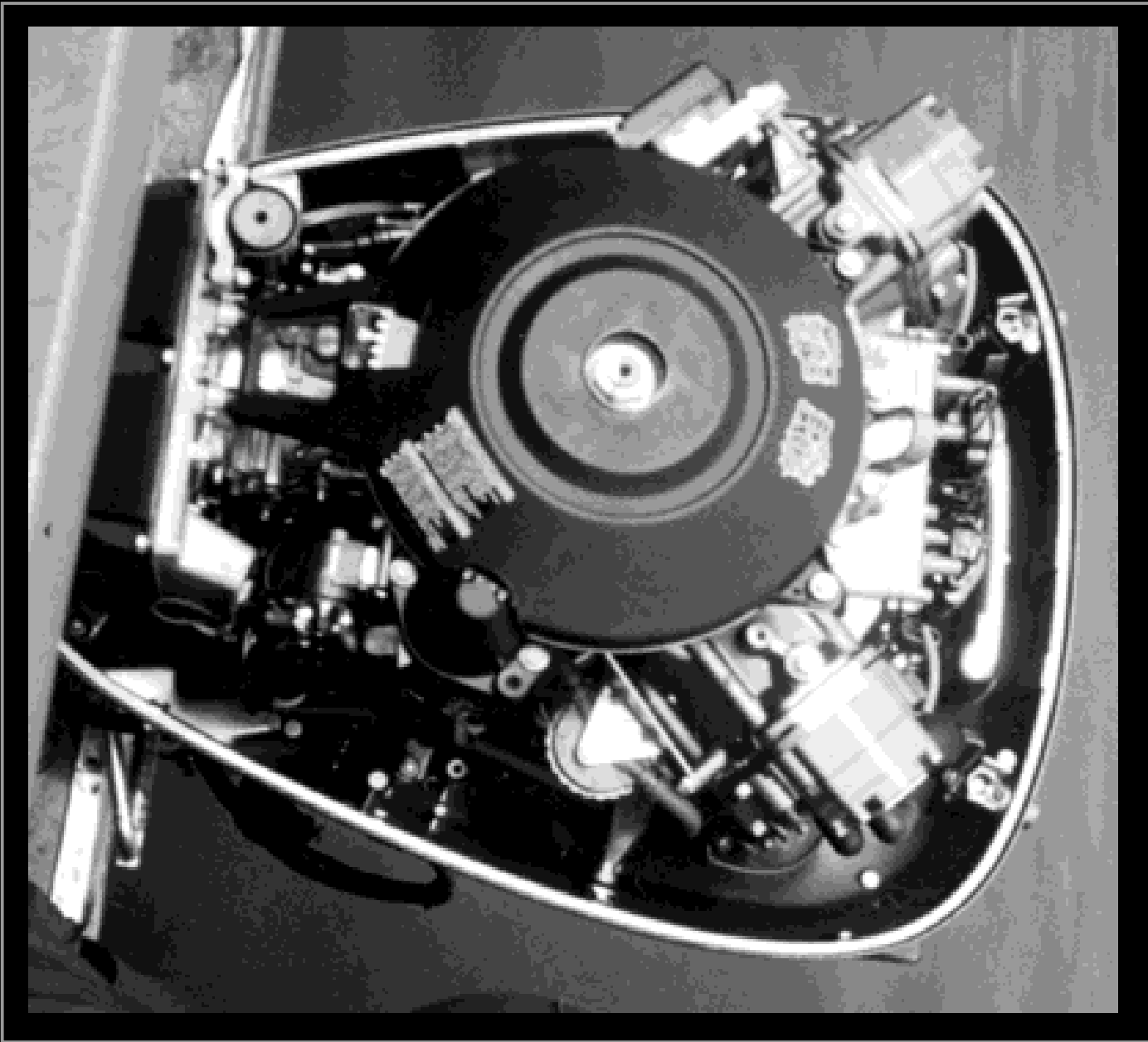
Og jeg spørger mig selv
på forskellige sprog
med forskellige spørgsmål
hvad du ser helt ind
i dine fortrængte selvmord

i din flugt fra kærligheden

i dit virvar af angst.

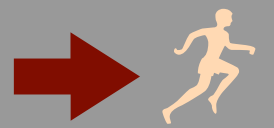

Ikke coaster

ikke fragtskib

ikke gummibåd

ikke gået på grund.

Eftersom denne tid

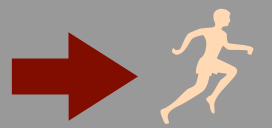
er så mange år

er jeg stille

og holder af skoven

og fraværet

af højstemt kasten med kanonslag.

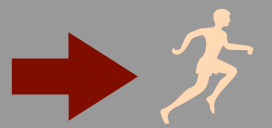
Fordi mit hovede

- der sidder et stykke over hjertet -

(hjertet et stykke over livet)

blev ommøbleret

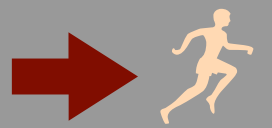
for en stilhed siden

elsker jeg

en ganske almindelig vind ved havet

for sin næsten lydløse insisteren.

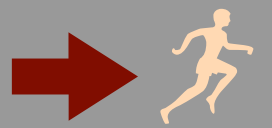

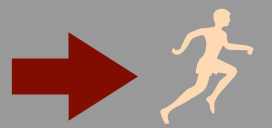
Uden bevægelser

der forvirrer billedet

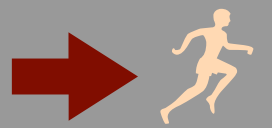
er det ganske vidunderligt

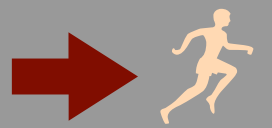
at være kedelig
om så al sorgen
aldrig gik bort.

Jeg vågner og jeg vågner ikke
det første af dagen bruger jeg
til at etablere mig
først drøm så krop så bevidsthed.

Taler du til mig for tidligt
aner jeg ikke hvad du siger
jeg kan nemt svare igen

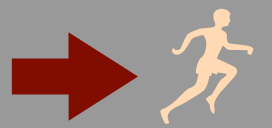

rør mig hellere

hold mig

så hører jeg bedre

hvad din krop fortæller mig.

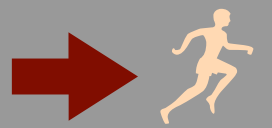

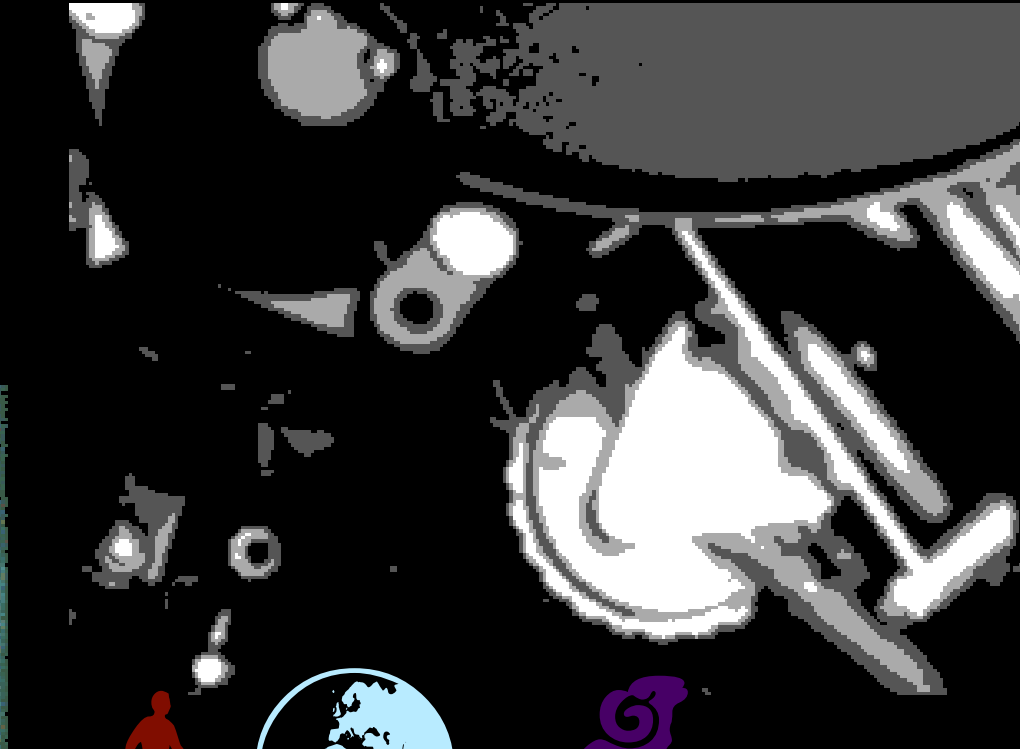
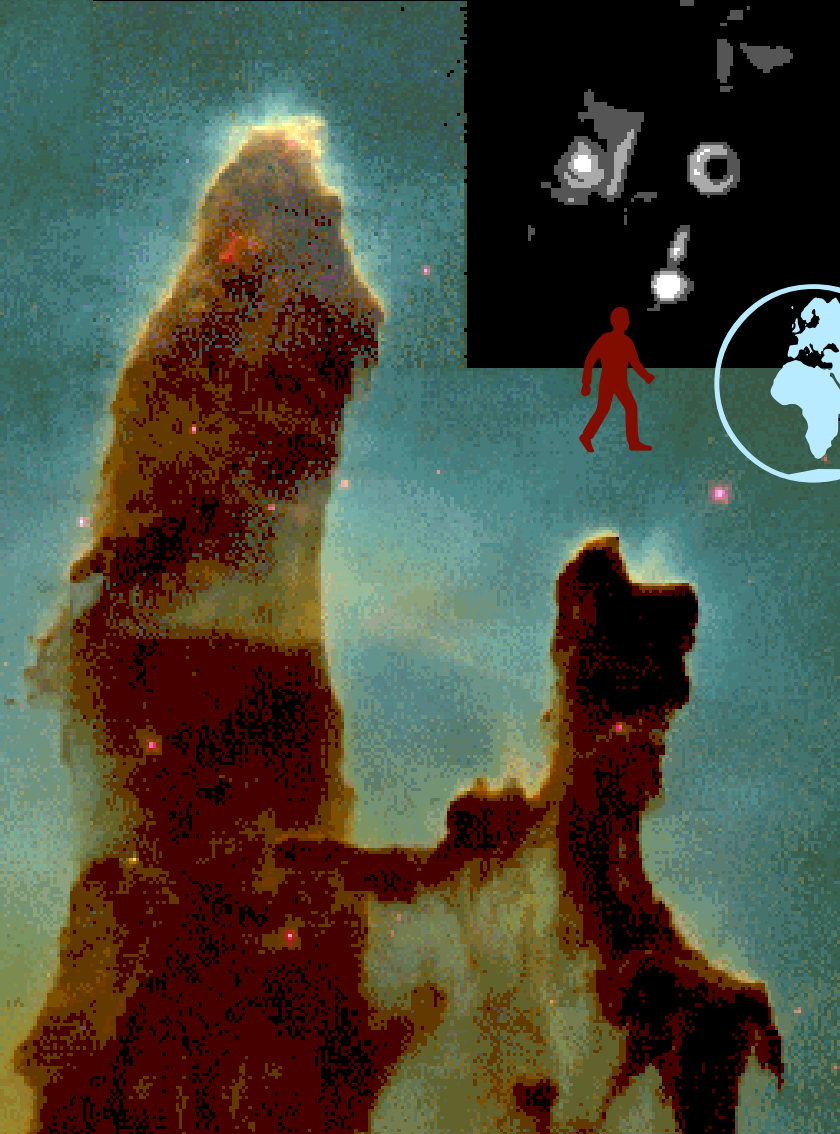
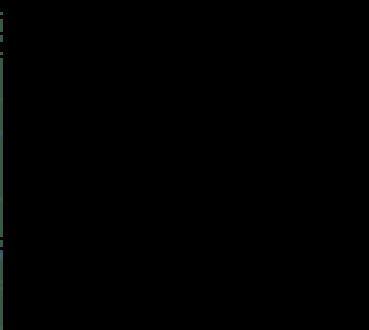
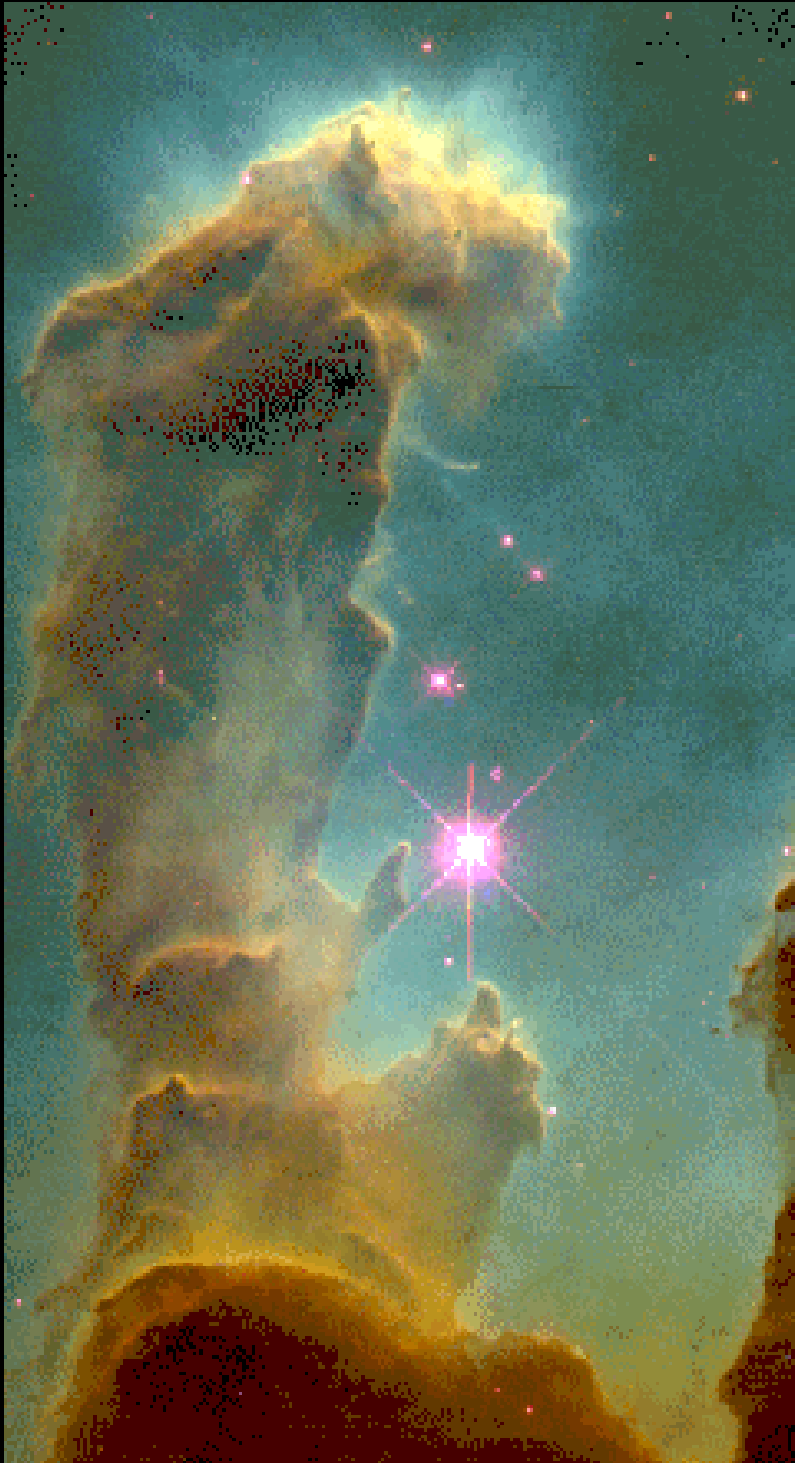

Nu er jeg alene

med dit efterbillede

din røg der langsomt siver ud.

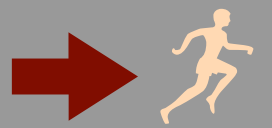

Vi havde det også underligt

som to

der ville være et.

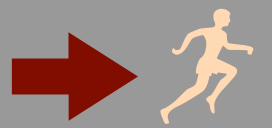

Vi kom fra to verdener

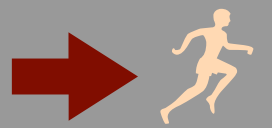
begge to langt herfra.

Måske det er på tide

at cirkle lidt rundt igen.

At synke ind i sig selv
og være en ad gangen.

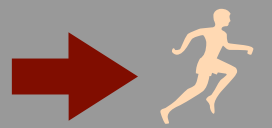

I den store skov

af den dybeste afgrund

af mulden der dufter af havet

står hun viklet ind i skyerne

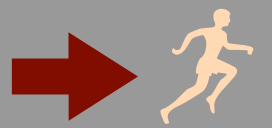

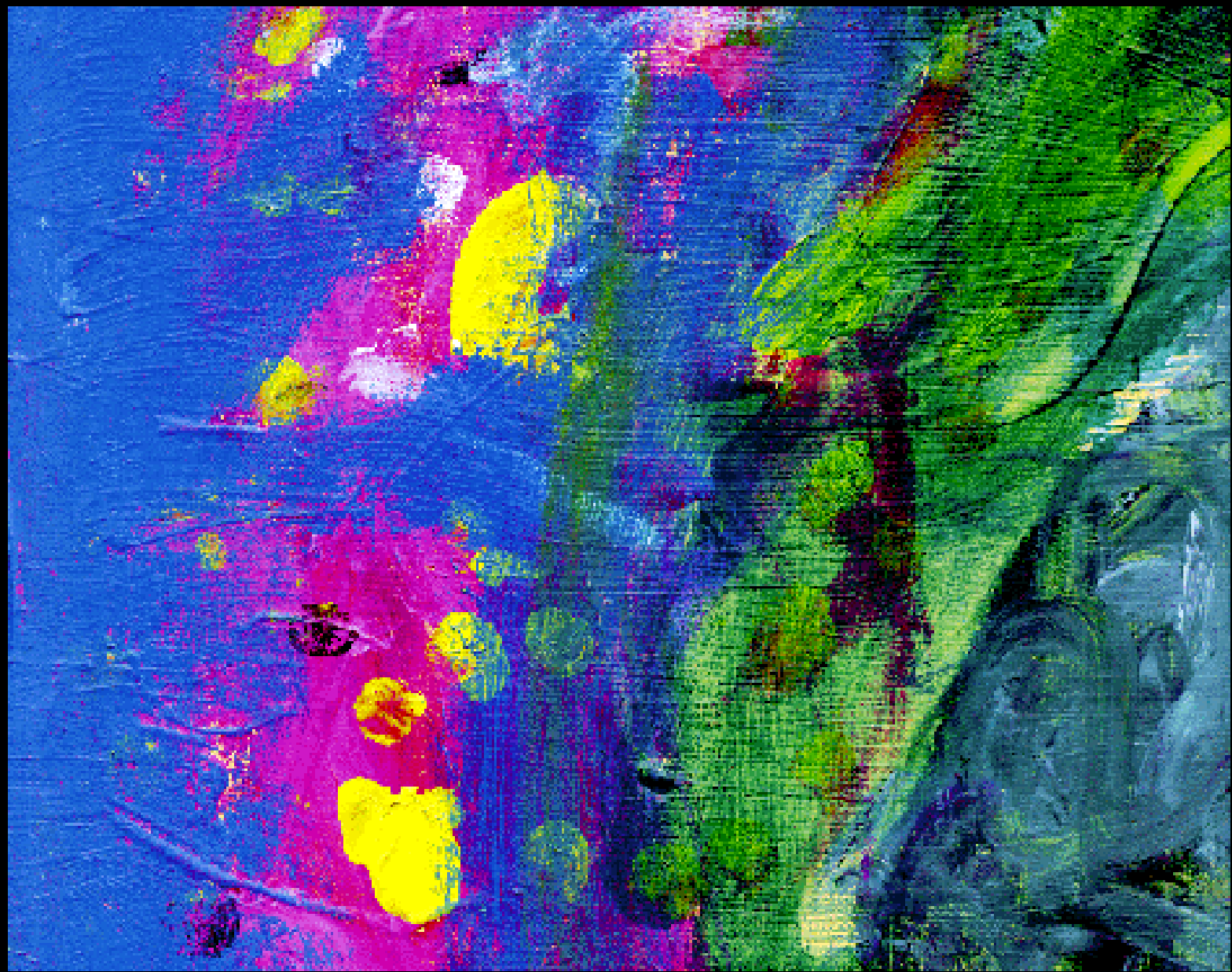
i den friske bæk

hvis billede viser to mennesker

som de altid vil se ud i kærlighed

eller ikke-kærlighed.

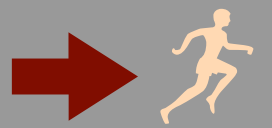

Eftersmagen er kommet

sommeren er gået

mørket vælter ind af vinduet.

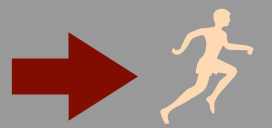
Trækker jeg vejret

er vi så kærligt sammen

suser vi ned af bakkerne

og kysser hinandens
ensomhed
bort.

Martin Budtz. Født 1961.
Den ene halvdel af Thøfner & Budtz Kommunikation.
Eksperimenterer med ord
og billeder på computere.
Redaktør af **NUTID** på Politiken On Line.
E-mail: Martin_Budtz@online.pol.dk

